

af Forsamlingens Medlemmer — eller det kommer fra Ministeren; og jeg skal sige mine Grunde herfor. For det Første, fordi jeg i alle sige Sager, om jeg end kan danne mig en som jeg troer begrundet Mening, dog ikke anseer min Mening — og hvad jeg siger om mig selv, dommer jeg mig om de fleste eller om alle Medlemmer her i Salen — for saa fast begrundet, at jeg skulde lægge en alt-overveiende Vægt paa den og stole paa min egen Indsigt i en saa speciel Sag. Der er altsaa stor Forskjel paa, om en Mand, som bestyrer et bestemt Sag, som jeg, uden at ville gjøre den ærede Minister en Compliment, dog maa antages at være i Besiddelse af en større Kjendskab i det enkelte Sag, end enhver Anden, om han, efter moden Overveelse og efter sit nøie Kjendskab til alle Forhold, som her maa tages i Betragtning, kommer frem med et saadant Forslag, eller om en Anden gjør det. Naar Ministeren kommer frem med det, og siger: jeg er fuldkommen overbevist om, at der er Trang tilstede til en saadan Forbedring, saa faaer jeg Mistillid til min egen Indsigt og til den derpaa byggede modsatte Anskuelse, og jeg bliver, som sagt, tilbøielig til at stemme for Forslaget. Men naar En af os Andre kommer med et saadant Forslag, saa anseer jeg min modsatte Anskuelse, som er bygget paa den Indsigt, som jeg tiltroer mig selv, for saa meget mere fuldgyltig, som Ministeren ikke er fremkommen med Forslaget, og saa stemmer jeg derimod. Jeg gjør det ogsaa af den Grund, fordi jeg ikke vil, at Samstemningen i en saadan Sag skal ansees for at være en Minister afnødt. Der skal en høi Grad af Characterstyrke for en Minister til at sige: nei jeg takker for et saadant Tillæg til mine Undergivne. Det er paa ingen Maade let for en Minister at lade være at gaae ind paa et Forslag, som skal yde de ham Undergivne en ikke ringe Fordeel, og derfor har det Intet at betyde, om

Ministeren bagefter samstemmer i Forslaget. Modstanden bliver ved saadanne Ting fra hans Side meget let trykket over fra en Misbilligelse til en halv Billigelse, og fra en halv Billigelse endog til en heelt Billigelse. Det er den ene Grund, hvorfor jeg stemmer mod Forslaget, og hvorfor jeg ikke kan lægge Vægt paa, om Ministeren bagefter endog kunde synes at tage det under Armene, hvad en Privat er kommen frem med. Men dernæst er der ogsaa en anden Grund, hvorfor der altid, man undskyld mig dette Udtryk, er mig noget Uhyggeligt ved, naar der kommer et slikt Forslag fra denne Kant, det vil sige, naar en Enkelt, maaskee uden paa nogen Maade at vide eller ville det, stiller sig imellem de Undergivne og deres naturlige Forsvarer og Besalingsmand. Søetaten skal have den Tillid til Marineministeren, at han vil sørge for den (Hør!). Marineministeren skal have den Tillid til Rigsdagen, at komme frem med et saadant Forslag, naar han anseer det retfærdigt og nødvendigt, men han skal hofte sine Undergivnes hele Tak, naar han har talt sine Undergivnes Sag og forskaffet dem hvad de have retfærdigt Krav paa, og ikke lade sig nøie med en Stump af Takken, naar en Anden er kommen frem med Forslaget (Hør! Bravo!).

Æscherling: Førend jeg gaaer ind paa Materien selv, maa jeg gjøre opmærksom paa, at da det ærede Medlem, som har stillet Forslaget, nævnte dem af Finantsudvalget, der deeltog deri, saa oversaae han, at Medlemmet for Odense Amts 5te District (Jespersen) var fraværende, da den endelige Beslutning blev tagen, men at dette Medlem var fra Begyndelsen og er endnu meddeeltig i at stille det. Hvad den ærede sidste Rigsdagsmand har sagt idag, vilde have gjort en ypperlig Virkning om han havde sagt det samme for nogle Dage siden, da et Exempel blev givet i denne Retning (Hør!).